

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
5 У.13379/15
09.11.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Љиљане Јевтић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "А.А." ..., са седиштем у ..., ул. ..., кога заступа пуномоћник Душан Џамић, адвокат из Новог Београда, ул. Гандијева 7/41, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију – Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак - Одељење за другостепени порески поступак Београд, ради поништаја решења, број: 300-47-04-00214/2015-П1000 од 07.08.2015. године, у предмету пореза на добит предузећа, у нејавној седници већа, одржаној дана 09.11.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију – Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-47-04-00214/2015-П1000 од 07.08.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** правни следбеник туженог органа Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак - Одељење за другостепени порески поступак Београд, да тужиоцу "А.А." ..., са седиштем у ..., ул. ... , накнади трошкове управног спора у износу од 13.540,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Филијале Врачар, број: 47-00258/2013-0020-051 од 21.01.2015. године, којим је пореском обвезнику, овде тужиоцу, у поступку теренске контроле у циљу отклањања неправилности, у тачки 1. диспозитива утврђена непријављена обавеза пореза на добит предузећа за порески период од 01.01.2012. до 31.12.2012. године, у износу од

1.491.770,00 динара, као и камата за непријављену обавезу у износу од 321.731,88 динара, обрачуната закључно са 28.03.2014. године, те наложена уплата утврђене обавезе и камате до дана уплате на рачун број и са позивом на број ближе наведених у истој. Тачком 2. диспозитива наложено је тужиоцу да сам обрачуна и уплати камату од дана до када је у контроли обрачуната камата до дана уплате главног дуга у тачкама 1. - 1. диспозитива тог решења. Према тачки 3. диспозитива тужилац је дужан да утврђене обавезе у тачкама 1. - 1. диспозитива тог решења спроведе у својим пословним књигама и другим прописаним евиденцијама. Према тачки 4. диспозитива рок за извршење решења је 15 дана од дана пријема тог решења, с тим што жалба не одлаже извршење истог.

У тужби, поднетој Управном суду дана 18.09.2015. године, као и поднеску од 03.11.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа из свих разлога предвиђених одредбом члана 24. Закона о управним споровима. Указује да је тужени орган погрешно применио пропис, односно параграф 55 МРС 16-"Амортизација средстава почиње када оно постане расположиво за коришћење...", будући да у наведеној одредби није назначено да амортизација средстава отпочиње стављањем основног средстава у употребу, већ када оно постане расположиво за коришћење. Ниједним прописом отпочињање амортизације није условљено стављањем основног средства у употребу, како то погрешно тужени орган наводи. Током пореског управног поступка, тужилац је Пореској управи доставио читав низ доказа на околност употребе генератора у будућем пројекту термоелектране у ... у сарадњи са привредним друштвом "Б.Б." и то давањем генератора у закуп или инвестиционим улагањем у будући пројекат термоелектране. Најзначајније је то што тужени није навео одредбом ког прописа се руководио у формулацији става да је амортизација основног средства условљена експлоатацијом истог у одређеном временском року по набавци, а истом аргументацијом се руководио у вези оспоравања права на одбитак претходног пореза у ранијем току поступка, поводом чега је Министарство финансија Републике Србије, мишљењем број: 413-00-00312/2014-04 од 10.12.2014. године, у потпуности негирало став првостепеног органа. Указује такође да је погрешан закључак туженог органа да се ради о отпису потраживања односно дела дуга, због чега се не признају трошкови на терет расхода, јер је тужилац своје потраживање наплатио путем факторинга у целисти, али преко трећег лица, уз плаћање провизије. Сматра да се камате и други трошкови који проистичу из реализације Уговора о факторингу, признају као расход у пореском билансу у износима исказаним у билансу успеха пореског обвезника у складу са МРС односно МСФИ, и прописима којима се уређује рачуноводство, а на основу пуноважног Уговора о факторингу. Суштина је да продајом потраживања факторинг кући није извршен отпис потраживања, како наводи тужени, већ је искоришћен један од законом дозвољених начина за наплату потраживања путем продаје потраживања, а накнада факторинг кући представља легитиман финансијски расход, а не отпис дела потраживања. Факторинг уговори се и закључују управо да би се избегли дуги и неизвесни судски спорови и трошкови повезани са њима, а ризик наплате се пребацује на фактора. Као и банке, факторинг куће су регистроване код НБС за пружање финансијских услуга и за то поседују посебну дозволу, а закључењем Уговора о факторингу и продајом потраживања привредним субјектима је омогућено да брже дођу до обртних средстава и да иста даље пласирају, што скраћује циклус обрта капитала. Сви трошкови који настају у трансакцијама са финансијским институцијама,

представљају расход за корисника финансијских услуга и приход за финансијску институцију. Битно је истаћи да није прописано да се камате и провизије плаћене на име факторинга сматрају отписом потраживања, па није јасно на основу чега је порески орган дошао до оваквог закључка. Позивање првостепеног органа на члан 16. став 1. Закона о порезу на добит правних лица је погрешно, јер у конкретном случају нема отписа потраживања. Указао је и да је тужилац као купац солидарни јемац пореском обвезнику пореза на пренос апсолутних права продавцу "В.В.", по основу Уговора о купопродаји непокретности, овереног пред Првим основним судом у Београду, под Ов.И.бр.... дана 18.10.2011. године и по основу решења насловног органа, број: 413/1-815/11 од 16.12.2011. године, те да је као солидарни јемац, платио порез на пренос апсолутних права у износу од 6.361.250,00 динара. Међутим, у конкретном случају, како је тужилац солидарни јемац, јер је ту обавезу на себе преузео уговором, Пореска управа је, у складу са чланом 42. став 2. Закона о порезима на имовину, овлашћена да потражује пореску обавезу и од тужиоца као купца и од "В.В." као продавца, по слободној оцени и слободном избору и то без претходног покушаја да се намири од продавца "В.В.". То значи и да их законодавац поставља у истоветну позицију и даје им исти порески статус, односно да је солидарни јемац дужник истог реда са пореским обвезником. Стога је првостепени орган погрешно када је заузео став да се у конкретном случају ради о недокументованим трошковима. Тужилац је поступао у складу са Уговором о купопродаји непокретности, Ов.И.бр.... од 18.10.2011.године, којим је на себе преузео обавезу измирења пореза на пренос апсолутних права и на основу решења ПУ Врачар, број: 413/1-815/11 од 16.11.2011. године, којим је означен као солидарни дужник – односно дужник истог ранга као и порески обвезник, а управо из разлога што је на себе уговором преузео обавезу плаћања пореза. Са тих и других у тужби ближе наведених разлога, предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, као и да обавезе тужени орган да тужиоцу накнади трошкове за састав тужбе по АТ у износу од 11.250,00 динара, за таксу на тужбу и одлуку по ТТ, као и за састав поднеска од 03.11.2015. године у износу од 11.250,00 динара.

У одговору на тужбу, тужени орган остао је у свему при разлозима наведеним у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

По оцени навода у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета ове управне ствари произлази да је тужени орган у поступку, који је претходио доношењу оспореног решења, утврдио да су пореском обвезнику, овде тужиоцу, према налазу првостепеног органа оспорени трошкови амортизације исказани на конту 540-трошкови амортизације, обрачунати на основно средство – електрични генератор PS 320.000 KVA, UN 6300V IN 2930A, cos/f, 0,8 F, 50 Hz, купљен од добављача "Б.Б." из ....., по рачуну број: .../2012 од 06.12.2012. године, на укупан износ од 27.517.184,64 динара (накнада без ПДВ-а је исказана у износу од 23.319.648,00 динара и ПДВ у износу од 4.197.536,64 динара). По оцени туженог органа правилно су ожалбеним решењем тужиоцу оспорени трошкови амортизације у наведеном износу, с обзиром да су исти

обрачунати на основно средство које у контролисаном пореском периоду није стављено у функцију – употребу. Такође су тужиоцу у контролисаном пореском периоду, оспорени и други финансијски расходи у износу од 5.350.000,00 динара, а из разлога што је контролом утврђено да је тужилац трошкове провизије који су настали по основу Уговора о факторингу са факторинг фирмом "Г.Г.", погрешно књижио на конту 5699-Други финансијски расходи, уместо на конту 579-Остали непословни и ванредни расходи, с обзиром да наведени трошкови по својој суштини представљају трошкове друге фирме, односно пореског обвезника "Б.Б." На основу изнетог, тужиоцу нису признати наведени трошкови у пореском билансу за 2012. годину из разлога, што се наведени трошкови који су настали по основу купопродаје потраживања факторинга купцу "Г.Г." , не сматрају признатим расходима у смислу одредбе члана 16. став 1. тач. 1.-3. Закона о порезу на добит правних лица. По оцени туженог органа, тужиоцу су правилно оспорени наведени трошкови у пореском билансу за 2012. годину, с обзиром да исказани трошкови по својој суштини не представљају трошкове факторинга, већ да исти представљају трошкове отписа вредности појединачних потраживања, зашта тужилац није испунио прописане законске услове за отпис наведеног потраживања, а то је услов из члана 16. став 1. тачка 3. Закона о порезу на добит правних лица, којим је прописано, да се на терет расхода признаје отпис вредности појединачних потраживања, осим потраживање из чл. 7а став 1. тачка 2. овог закона, под условом: да се несумњиво докаже да су та потраживања претходно била укључена у приходе обвезника (1); да је то потраживање у књигама обвезника отписано као ненаплативо (2) и да је порески обвезник пружио доказе о неуспелој наплати тих потраживања судским путем (3). Поред наведеног, износ пореза на пренос апсолутних права који је тужилац као солидарни дужник уплатио по решењу пореског органа уместо продавца као законског дужника наведене пореске обавезе, не може се признати у расходе у пореском билансу пореског обвезника, из разлога што наведени трошак има третман зависног трошка набавке наведене непокретности, а не трошак пореза на пренос апсолутних права, имајући у виду да је обвезник наведеног пореза по закону продавац – предузеће "В.В." , из ..., а не купац непокретности "Г.Г." , без обзира што је закљученим Уговором о продаји непокретности продавац своју законску обавезу пренео на купца.

Суд налази да су првостепено и оспорено решење у овом предмету донети у поновном поступку, након што је тужени орган својим решењем, број: 300-47-04-00527/2014-П1000 од 29.09.2014. године, у ставу I диспозитива одбио жалбу на првостепено решење од 29.04.2014. године у делу под тачком 1., 2. диспозитива и у делу тачке 4. и 5., који се односи на тачку 1. и 2. диспозитива решења, док је у ставу II диспозитива наведено решење поништио у делу под тачком 3. диспозитива и у делу тачке 4. и 5. који се односи на тачку 3. диспозитива и списе предмета ове управне ствари вратио првостепеном органу на поновни поступак и одлучивање. Међутим, како је тужилац другом тужбом оспорио решење туженог од 29.09.2014. године која је у овоме суду заведена под бројем 5 У.14903/14, а одлучујући по којој је суд дана 09.11.2017. године, донео пресуду којом је тужба уважена, поништено оспорено решење у ставу I диспозитива и предмет враћен управним органима на поновно одлучивање, те како се у том предмету оспорава обавеза пореза на додату вредност за период од 01.01.2012. до 30.04.2013. године и пореза на добит правног лица за 2012. годину, то од решења управних органа у односу на те пореске обавезе у извршењу

пресуде Управног суда 5 У.14903/14, зависи и утврђивање дела пореске обавезе за исти период у предмету 5 У.13379/15, због чега је суд одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

С обзиром да је оспорено решење поништено, Управни суд је одлучио без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), с тим што су примедбе и правна схватања суда изнети у овој пресуди обавезујући за тужени орган, у смислу члана 69. став 2. истог закона.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, које је у тужби определио, Управни суд је, применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези са члановима 150., 153., 154. и 163. став 1. и 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 и 55/14), која се сходно примењује на основу члана 74. ЗУС-а, имајући у виду вредност спора, у складу са одредбама чл. 1. и 15., Тарифног броја 42. у вези са Тарифним бројем 13. став 1. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), досудио трошкове на име састава тужбе у износу од 11.250,00 динара, те применом одредбе чл. 52. став 1., у вези са Тарифним бројем 28. и Тарифним бројем 29. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94...93/14), на име судске таксе за тужбу досудио износ од 390,00 динара, као и на име судске таксе за пресуду у износу од 1.900,00 динара, па је одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде. Суд притом тужиоцу није признао трошкове не име састава поднеска од 03.11.2015. године, будући да исти није био нужан.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 09.11.2017. године, 5 У.13379/15

Записничар
Снежана Николић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић